

RICK RIORDAN

BOHOVÉ OLYMPU

ZNAMENÍ ATHÉNY

FRAGMENT

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

PERCY
JACKSON

BOHOVÉ OLYMPU ZNAMENÍ ATHÉNY

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Rick Riordan

Bohové Olympu – Znamení Athény – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BOHOVÉ
OLYMPU

ZNAMENÍ ATHÉNY

BOHOVÉ
OLYMPU
ZNAMENÍ ATHÉNY

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

PODĚKOVÁNÍ

Velký dík Seánu Hemingwayovi, kurátorovi řeckých a římských památek z Metropolitního muzea umění v New Yorku, za to, že mi pomohl sledovat znamení Athény až k jeho zdroji.

Pro Speedyho

Tuláky a poutníky nám často sesílají bohové.

ANNABETH

Dokud se Annabeth nesetkala s tou výbušnou sochou, myslela si, že je připravena na všechno.

Prošla si palubu létající válečné lodi a několikrát zkontrolovala balisty, aby si ověřila, že jsou zajištěny. Přesvědčila se, že na stěžni vlaje bílá vlajka, znamení „Přicházíme v míru“. Probrala se zbytkem posádky plán, záložní plán i záložní plán záložního plánu.

A hlavně se zbavila jejich bojechtivého hlídače, trenéra Gleesona Hedgea, a přemluvila ho, aby si dopoledne odpočívul ve své kajutě a podíval se na opakování sestřihu šampionátu bojových umění. Poslední, co by potřebovali, až budou vlétat s kouzelnou řeckou trirémou do potenciálně nepřátelského římského tábora, byl satyr středního věku v teplácích, máchající palicí a řvoucí: „Smrt!“

Zdálo se, že je všechno v pořádku. Dokonce i to záhadné mrazení, které cítila po vyplutí, se vytratilo, aspoň prozatím.

Válečná loď klesala skrz mraky, ale Annabeth si pořád

lámala hlavu tím, co všechno se může stát. Co když to byl špatný nápad? Co když Římané zpanikaří a zaútočí na ně, jakmile je uvidí?

Její loď *Argo II* rozhodně nepůsobila nijak přátelsky. Byla šedesát metrů dlouhá, trup opatřený bronzovými pláty lemovaly po celé délce kuše, vpředu měla loď figuru kovového draka chrličícího oheň a uprostřed dvě otáčivé balisty, které mohly pálit výbušné šípy tak silné, že by prorazily beton... Zkrátka, nevypadali, že se vypravili na piknik se sousedy.

Annabeth se snažila Římany předem upozornit. Požádala Lea, aby poslal jeden ze svých zvláštních vynálezů – holografický svitek –, a upozornil tak kamarády v táboře Jupiter. Doufala, že se k nim ta zpráva dostala. Leo chtěl původně namalovat na spodek trupu lodi vzkaz – obří nápis ČAUKY se smajlíkem –, ale Annabeth to zavrhla. Netušila, jak jsou na tom Římané se smyslem pro humor.

Teď už bylo pozdě vycouvat.

Mraky kolem lodi se rozevřely a odhalily zlatozelený koberec pohoří Oakland Hills. Annabeth popadla jeden z bronzových štítů vyrovnaných kolem zábradlí na pravoboku.

Její tři kamarádi, členové posádky, zaujali svá místa.

Leo na zádi řádl jako šílenec, kontroloval měřidla a zápasil s páčkami. Většina kormidelníků by se spokojila s volantem nebo kormidlem. Leo si tam navíc instaloval klávesnici, kontrolky z tryskáče Learjet, hudební aplikaci pro iPhone a snímače pohybu z herní konzole Nintendo Wii. Dokázal loď obrátit přiškrcením klapky, pálit ze zbraní puštěním hudebního alba nebo zvedat plachty bleskurychlým mačkáním tlačítek Wii. Leo byl hyperaktivní i na poměry polobohů.

Piper přecházela sem a tam mezi hlavním stěžněm a balistou a nacvičovala si, co řekne.

„Složte zbraně,“ mumlala si. „Chceme si jenom promluvit.“

Její čaromluva byla tak mocná, že ta slova zasáhla i Annabeth. Najednou měla sto chutí zahodit dýku a pěkně od srdce si popovídat.

Na dítě Afrodíty se Piper příliš snažila potlačit svou krásu. Dnes si oblékla otrhané džínsy, sešlapané tenisky a bílé tričko s růžovou kočičkou *Hello Kitty*. (Možná to měl být vtíp, ale u Piper si Annabeth nikdy nebyla jistá.) Do střapatých vlasů si po jedné straně vpletla orlí pírko.

A pak tam byl Jason, kluk, se kterým chodila. Stál na přídi na vyvýšené plošině s kuší, aby ho Římané dobře viděli. Ruku na jílci zlatého meče zatínal tak, až mu bělely klouby. Na člověka, který ze sebe dobrovolně dělá cíl, vypadal jinak dost klidně. Přes džínsy a oranžové tričko Tábora polokrevných si natáhl tógu a fialový plášť – symboly svého starého postavení prétora. S větrem rozcuchanými světlými vlasy a ledově modrýma očima byl drsně hezký a sebejistý – pravý syn Jupitera.

Vyrostl v Táboře Jupiter, a když Římané uvidí jeho tvář, snad si to rozmyslí a jejich loď nesestřelí.

Annabeth se to pokoušela tajit, ale stejně tomu klukovi úplně nevěřila. Choval se až moc dokonale – vždycky podle pravidel, vždycky čestně. Dokonce i *vypadal* moc dokonale. Kdesi vzadu v hlavě jí strašila neodbytná myšlenka: co když je to nějaký podvod a on nás zradí? Co když připlujeme do Tábora Jupiter a Jason spustí: *Nazdárek, Římani! Koukněte na tyhle zajatce a na tu super loď, co jsem vám přivezl!*

Annabeth nevěřila, že by to udělal. Přesto se ale na něj nedokázala podívat bez hořké pachuti v puse. Byl účastníkem Héri-
na vynuceného „výmenného programu“, který měl navzájem
seznámit dva tábory. Její nejvyšší Protivnost, vládkyně Olym-
pu, přesvědčila ostatní bohy, že dvě skupiny dětí – římské a ře-
cké – musí spojit síly a zachránit svět před zlou bohyní Gaiou,
která se rodila ze země, a před jejími strašlivými dětmi Giganty.

Héra bez varování sebrala Percyho Jacksona, Annabethina
kluka, vymazala mu paměť a poslala ho do římského tábora.
Řekové za něj výměnou dostali Jasona. Ten samozřejmě za nic
nemohl; ale pokaždé, když ho Annabeth uviděla, vzpomněla
si, jak moc jí chybí Percy.

Percy... který je zrovna teď někde pod nimi.

U všech bohů. Zaplavila ji panika. Přinutila se ji potlačit.
Nemohla připustit, aby ji přemohla.

*Jsem dcera Athény, říkála si. Musím se držet plánu a nesmím
se nechat rozptylovat.*

Ucítila to zas – povědomé zamrazení, jako by se za ni při-
kradl šílený sněhulák a dýchl jí za krk. Obrátila se, ale nikdo
tam nebyl.

To budou nervy. Ani ve světě bohů a nestvůr Annabeth ne-
věřila, že by jejich novou válečnou loď mohlo něco napadnout.
Argo II byla dobře chráněná. Začarované štíty z božského bron-
zu kolem zábradlí byly nestvůrovzdorné, a kromě toho měli
na palubě satyra, trenéra Hedgea – ten by všechny vetřelce vy-
čeničal.

Annabeth by ráda poprosila matku o radu, ale to teď nešlo.
Po tom strašném setkání s ní minulý měsíc, kdy dostala nej-
horší dárek v životě...

Zamrazilo ji ještě víc. Měla pocit, že ve větru uslyšela slabý pochichtávající se hlásek. Všechny svaly v těle se jí napjaly. Něco se strašlivě pokazí.

Málem nařídila Leovi, aby loď obrátil. Ale pak se v údolí pod nimi rozezněly lesní rohy. Římané je zahlédli.

Annabeth si myslela, že ví, co má čekat. Jason jí Tábor Jupiter podrobně popsál. Přesto málem nevěřila vlastními očím. Údolí, obklopené kopci, bylo přinejmenším dvakrát větší než Tábor polokrevných. Po jedné straně se vinula říčka, stáčela se ke středu jako velké G a ústila do jiskřivě modrého jezera.

Přímo pod lodí se ve slunečním světle leskl Nový Řím, uvelebený na břehu jezera. Poznala orientační body, o kterých jí řekl Jason – hipodrom, koloseum, chrámy a parky, obytnou část Sedm pahorků s klikatými uličkami, pestrými vilami a kvetoucími zahradami.

Viděla stopy po nedávné bitvě Římanů s armádou nestvůr. Budova, kterou odhadovala na senát, měla rozbitou kupoli. Některé fontány a sochy byly v troskách.

Ze senátu se valily desítky lidí v tógách, aby lépe viděly na *Argo II*. Z obchodů a kaváren vycházeli další Římané, civěli na ně a ukazovali na loď, jak sestupovala.

Necelý kilometr na západ, odkud zněly rohy, se na kopci tyčila římská pevnost. Vypadala přesně jako ilustrace, jaké Annabeth vídala v historických vojenských knihách – s obranným příkopem lemovaným bodci, vysokými zdmi a strážními věžemi vyzbrojenými balistami. Kolem hlavní ulice uvnitř stály dokonale vyrovnané řady bílých kasáren – Via Principalis.

Z bran se vynořil zástup polobohů a pospíchal k městu, až

se jejich zbroj a kopí blýskaly. Pochodoval s nimi i opravdový bitevní slon.

Annabeth chtěla s lodí přistát dřív, než jednotky dorazí k cíli, ale země byla pořád ještě hluboko pod nimi. Pátrala v davu, doufala, že zahlédne Percyho.

Pak se za ní ozvalo mohutné *PRÁÁÁSK!*

Výbuch ji málem srazil z paluby. Bleskurychle se otočila a zjistila, že stojí tváří v tvář pořádně namíchnuté soše.

„Nepřijatelné!“ zavřískala ta socha.

Očividně se jen tak zjevila přímo na palubě. Z ramen jí stoupal žlutý sírový kouř. Z kudrnatých vlasů jí padaly oharky. Od pasu dolů neměla nic než hranatý mramorový podstavec. Od pasu nahoru to byla postava svalnatého muže v tóze.

„Za Pomerium *nepustím* žádné zbraně,“ upozornil je muž pedantským učitelským hlasem. „A Řeky už *vůbec* ne!“

Jason střílel po Annabeth pohledem, který říkal: *Toble vyřídím sám.*

„Terminusi,“ oslovil ho. „To jsem já. Jason Grace.“

„Jasně, *tebe* si pamatuju, Jasone!“ zavrčel Terminus. „Myslel jsem, že máš rozum a nebudeš se bratříčkovat s nepřáteli Říma!“

„Ale to nejsou nepřátelé –“

„Nic se neděje,“ vložila se do toho Piper. „Chceme si jenom promluvit. Kdybychom mohli –“

„Ha!“ vyštěkla socha. „Na mě tu svou čaromluvu nezkoušej, holka. A dej pryč tu dýku, než ti ji vyrazím z ruky!“

Piper se podívala na svou bronzovou dýku. Úplně zapoměla, že ji drží. „Hm... dobře. Ale jak byste mi ji vyrazil? Nemáte ruce.“

„Taková drzost!“ Ozvalo se hlasité *PLESK* a žlutě se zablesklo. Piper vyjekla a pustila dýku, ze které se kouřilo a jiskřilo.

„Máte kliku, že jsem utahaný z bitvy,“ hřímal Terminus. „Být v plné síle, dávno tuhle létající obludnost srazím z nebe!“

„Tak prrr.“ Leo popošel dopředu a rozmáchl se konzolí Wii. „Neřekl jste náhodou mojí lodi obludnost? *Doufám*, že ne.“

Představa, že by Leo zaútočil na sochu herním ovladačem, stačila Annabeth vytrhnout ze šoku.

„Všichni se uklidníme.“ Zvedla ruce, aby ukázala, že nemá zbraně. „Takže vy jste Terminus, bůh hranic. Jason mi řekl, že chráníte město Nový Řím, je to tak? Jsem Annabeth Chaseová, dcera –“

„Ale já vím, kdo jsi!“ Socha se do ní zabodla prázdnýma bílýma očima. „Dítě Athény, řecké podoby Minervy. Skandál! Vy Řekové v sobě nemáte kousek slušnosti. My, Římané, víme, jaké místo přísluší *těhle* bohyni.“

Annabeth zařala zuby. S tou sochou se nedalo jednat diplomaticky. „Jak to přesně myslíte, *těhle* bohyni? A co je tak skandálního na –“

„Správně!“ skočil jí Jason do řeči. „Zkrátka, Terminusi, jsme tu na mírové výpravě. Rádi bychom dostali povolení přistát, abychom mohli –“

„Nemožné!“ vypískl bůh. „Odložte zbraně a vzdejte se! Okamžitě opusťte moje město!“

„Tak co z toho?“ zjišťoval Leo. „Máme se vzdát, nebo zmizet?“

„Obojí!“ vřískal Terminus. „Vzdát se a pak zmizet. Fackuju tě za tu pitomou otázku, ty směšný kluku! Necítíš to?“

„Páni.“ Leo si Terminuse prohlížel s profesionálním zájmem. „Jste pěkně napružený. Nepotřebujete někde povolit šroubeček? Klidně se vám na to mrknu.“

Vyměnil konzoli za šroubovák ze svého kouzelného opasku na nářadí a poklepal na podstavec sochy.

„Nech toho!“ rozčiloval se Terminus. Zazněl další malý výbuch a Leo pustil šroubovák. „Za Pomeriem *nej*sou na římské půdě povoleny zbraně.“

„Za čím?“ zeptala se Piper.

„Za hranicemi města,“ přeložil jí to Jason.

„A celá tahle loď je zbraň!“ reptal Terminus. „Přistát *nemůžete!*“

Dole v údolí urazily posily z legie už půlku cesty do města. Dav na fóru byl víc než stohlavý. Annabeth přejížděla pohledem jednotlivé obličejy a... u všech bohů. Uviděla ho. Mířil k lodi a objímal kolem ramen dva lidi jako nejlepší kamarády – pořízka s černým vojenským sestřihem a holku v přilbici římské kavalerie. Percy vypadal uvolněně a spokojeně. Měl na sobě fialovou kápi jako Jason – znak prétora.

Annabethino srdce udělalo kotrmelec.

„Leo, zastav tu loď,“ nařídila mu.

„Co?“

„Slyšel jsi mě. Nech nás tady, kde jsme.“

Leo vytáhl ovladač a škubl jím. Všech devadesát vesel ztuhlo na místě. Loď přestala klesat.

„Terminusi,“ obrátila se Annabeth k soše, „není žádný zákon, který by nám zakazoval vznášet se *nad* Novým Římem, nebo ano?“

Socha se zarazila. „No, to ne...“

„Můžeme nechat loď ve vzduchu,“ nabídla Annabeth. „Slezeme na fórum po provazovém žebříku. Tak se loď nedostane na římskou půdu. Po formální stránce ne.“

Socha vypadala, že to zvažuje. Annabeth připadalo, že se pomyslnýma rukama škrábe na bradě.

„Formality mám rád,“ připustil. „Ale stejně...“

„Všechny naše zbraně zůstanou na palubě,“ slíbila mu Annabeth. „A doufám, že Římané – i ty posily, co k nám pochodují – budou muset taky ctít vaše pravidla za Pomeriem, když jim to řeknete?“

„Jistě!“ prohlásil Terminus. „Vypadám na to, že bych strpěl, aby někdo porušoval pravidla?“

„Uf, Annabeth...“ ozval se Leo. „Vážně myslíš, že tohle vyjde?“

Zaťala ruce v pěst, aby se jí netřáslly. To mrazení se zase vrátilo, vznášelo se hned za ní. Annabeth se zdálo, že teď, když už Terminus nekřičí a nevybuchuje, se ten někdo pochechtává, jako by ho potěšilo, jak špatně se rozhodla.

Ale tam dole je Percy... tak blízko. *Musí* se k němu dostat.

„Vyjde to,“ prohlásila. „Nikdo nebude ozbrojený. Promluvíme si v míru. Terminus se postará o to, aby obě strany zachovaly pravidla.“ Podívala se na mramorovou sochu. „Domluveno?“

Terminus si odfrkl. „Asi ano. Prozatím. Můžeš slézt po žebříku do Nového Říma, dcero Athény. A *laskavě* neznič moje město.“

ANNABETH

Moře polobohů, kteří se narychlo shromáždili, se před Annabeth rozestupovalo, když kráčela po fóru. Jedni se tvářili napjatě, jiní nervózně. Někteří byli obvázaní po nedávné bitvě s Giganty, ale ozbrojený nebyl nikdo. A nikdo nezaútočil.

Na návštěvníky se přišly podívat celé rodiny. Annabeth viděla páry s dětmi, batolata, tisknoucí se rodičům k nohám, dokonce i postarší lidi v kombinaci římských rób a moderního oblečení. Ti všichni jsou polobohové? Annabeth si myslela, že ano, i když nic podobného ještě neviděla. V Táboře polokrevných byla většina polobohů děti a dospívající. Pokud se dožili konce střední školy, buď zůstali v táboře jako poradci, nebo se odešli protloukat do smrtelného světa. Tady to byla vysloveně vícegenerační společnost.

Na druhém konci davu zahlédla Annabeth Kyklopa Tysona a Percyho pekelného psa, Paní O'Learyovou – ti se do Tábora Jupiter vydali jako první pátrací skupina z Tábora polokrevných. Zdálo se, že jsou dobře naložení. Tyson mával a culil se.

Kolem krku měl uvázaný prapor s písmeny SPQR jako obří bryndáček.

Nějaká část Annabethina mozku vnímala, jak krásné je to město – s vůní z pekáren, zurčícími fontánami, květinami v zahradách. A ta architektura... u všech bohů, ta architektura – zlacené mramorové sloupy, blýskavé mozaiky, monumentální oblouky a vily s terasami.

Polobohové před ní se rozestoupili a udělali cestu dívce v plné římské zbroji a s fialovou kápí. Tmavé vlasy jí padaly na ramena. Oči měla černé jako obsidián.

Reyna.

Jason ji popsal dobře. Ale i bez toho by v ní Annabeth poznala vůdkyni. Zbroj jí zdobila vyznamenání. Nesla se s takovou sebejistotou, že ostatní polobohové couvali a odvraceli oči.

Annabeth si v její tváři přečetla ještě něco jiného – viděla to v tvrdých rysech, pevně semknutých rtech a v odhodlání, s nímž zvedala bradu, jako by byla připravena na jakoukoli výzvu. Reyna se nutila tvářit se odvázně, ale potlačovala pocity beznaděje, starosti a strachu, které nemohla dát veřejně najevo.

Annabeth ten výraz znala. Viděla ho pokaždé, když se podívala do zrcadla.

Obě dívky se navzájem měřily. Za Annabeth se zastavili její přátelé. Římané mumlali Jasonovo jméno a dívali se na něj s posvátnou úctou.

Pak se z davu vynořil ještě někdo a Annabeth už nevnímala nic jiného.

Percy se na ni usmál – tím sarkastickým, rošťáckým úsměvem, který ji celé roky rozčiloval, ale nakonec jí začal připadat

roztomilý. Oči mu zářily zeleně jako moře, stejně krásně, jak si pamatovala. Tmavé vlasy měl ulíznuté ke straně, jako by se zrovna vrátil z procházky po pláži. Vypadal ještě líp než před šesti měsíci – byl opálenější a vyšší, štíhlejší a svalnatější.

Annabeth zůstala stát jako omráčená. Cítila, že kdyby se pohnula, všechny molekuly v těle by jí shořely. Měla pro něj tajně slabost od té doby, co jim bylo dvanáct. A loni v létě se do něj naplno zamilovala. Strávili spolu šťastné čtyři měsíce – a pak zmizel.

Během toho odloučení se s Annabethinými city něco stalo. Zesílily, až to bolelo, jako by jí někdo sebral životně důležitý lék. Teď nevěděla, co je mučivější – žít s tou strašlivou ztrátou, nebo se ocitnout zase s ním.

Prétorka Reyna se napřímila. S očividnou nechutí se obrátila k Jasonovi.

„Jasone Gracei, můj bývalý kolego..“ Slovo *kolego* vyslovila tak, jako by to bylo něco nebezpečného. „Vítám tě doma. A tady, tví přátelé –“

Annabeth to nechtěla udělat, ale vrhla se dopředu. Současně se k ní rozběhl Percy. V davu to zašumělo. Pár lidí sáhlo po mečích, které neměli.

Percy ji chytil do náruče. Začali se líbat a na chvíli jim na ničem jiném nezáleželo. Na zem by klidně mohl dopadnout asteroid a vyhladit všechny život, a Annabeth by to bylo fuk.

Percy voněl po mořském vzduchu. Rty měl slané.

Chaluhový mozečku, pomyslela si opojeně.

Percy se odtáhl a prohlížel si její tvář. „U všech bohů, nenařadilo by mě –“

Annabeth ho popadla za zápěstí a přehodila si ho přes rameno, až sebou praštil na kamennou dlažbu. Římané vyjekli. Někteří se hrnuli dopředu, ale Reyna houkla: „Stůjte! Klid!“

Annabeth se kolenem opřela Percymu o prsa. Předloktí mu přitiskla pod krk. Bylo jí jedno, co si Římané pomyslí. Nakynul v ní rozžhavený knedlík vzteku – uzel starostí a hořkosti, který tam nosila od loňského podzimu.

„Jestli mě ještě *někdy* opustíš,“ propalovala ho pohledem, „přísahám všem bohům, že –“

Percy měl ještě tu drzost se zasmát. Chumáč žhavých citů v Annabeth se najednou rozpustil.

„To varování беру,“ vydechl. „Taky jsi mi chyběla.“

Annabeth se zvedla a pomohla mu vstát. Moc ráda by mu dala další pusu, ale udržela se.

Jason si odkašlal. „Tak teda... Je fajn být zpátky.“

Představil Reyně Piper, která vypadala trochu namíchnutá, že nemohla přednést, co si připravila, a pak Lea. Ten se usmál a ukázal jí věčko na znamení míru.

„A tohle je Annabeth,“ dodal Jason. „No, normálně nehází lidi na potkání na zem.“

Reyně zajiskřily oči. „Víš jistě, že nejsi Římanka, Annabeth? Nebo amazonka?“

Annabeth nevěděla, jestli to má být poklona, ale napřáhla ruku. „To dělám jenom svému klukovi,“ tvrdila. „Ráda tě poznávám.“

Reyna jí pevně stiskla ruku. „Vypadá to, že toho musíme spoustu probrat. Centurioni!“

Z davu vystoupilo pár římských táborníků – zřejmě důstojníci. Vedle Percyho se objevili ti dva, které s ním Annabeth

viděla předtím. Urostlému asijskému klukovi s vojenským sestřihem bylo asi tak patnáct a vypadal roztomile jako přerostlý medvídek panda. Dívka byla mladší, zhruba třináctiletá, s jantarovými očima, čokoládovou pletí a dlouhými kudrnatými vlasy. Pod paží měla zastrčenou přilbici kavalerie.

Z jejich postoje Annabeth vycítila, že jsou Percymu blízcí. Stáli vedle něj tak ochranně, jako by už společně zažili spoustu dobrodružství. Potlačila žárlivé bodnutí. Že by Percy a ta holka... ale ne. Žádnou milostnou chemii tam necítila. Annabeth se celý život učila číst v lidech, bylo to umění nutné pro přežití. Kdyby měla hádat, řekla by, že ten asijský méďa je přítel té holky, ale zřejmě spolu nechodí dlouho.

Ještě jedné věci nerozuměla: na co ta holka hledí? Hleděla směrem k Piper a Leovi a mračila se na ně, jako by jednoho z nich poznala a ta vzpomínka ji bolela.

Reyna mezitím vydávala rozkazy důstojníkům: „Řekněte legii, aby odešla. Dakoto, upozorni duchy z kuchyně. Vyříd jim, ať připraví uvítací hostinu. A Oktaviáne –“

„Ty pustíš vetřelce do *tábora*?“ Dopředu se protlačil vysoký kluk s řídkými světlými vlasy. „Reyno, oni jsou nespolehliví –“

„Nebereme je do tábora, Oktaviáne.“ Reyna ho zpražila přísným pohledem. „Najíme se tady, na fóru.“

„Jo, to je *mnohem* lepší,“ zabručel Oktavián. Zdálo se, že je jediný, kdo neuznává Reyninu autoritu. Byl vychrtlý a bledý a u opasku mu kdovíproč viseli tři plyšová medvídci. „Máme být klidní – ve stínu jejich válečné lodi!“

„Jsou to naši hosté,“ vyrazila ze sebe Reyna úsečně. „Přijme me je přátelsky a promluvíme si s nimi. Coby augur bys měl

zapálit oběť a poděkovat bohům za to, že nám sem Jasona bezpečně dopravili.“

„Bezva nápad,“ vložil se do toho Percy. „Běž si pálit medvídky, Oktaviáne.“

Reyna vypadala, že se snaží nesmát. „Rozkazy máte. Jděte.“

Důstojníci se rozešli. Oktavián střelil po Percym nevýslovně zhnuseným pohledem. Pak si znovu podezíravě změřil Annabeth a odešel.

Percy vklouzl rukou do Annabethiny dlaně. „S Oktaviánem si nedělej starosti,“ ujistil ji. „Většina Římanů je hodná – jako tady Frank a Hazel a Reyna. Nic se tu nestane.“

Annabeth ucítila, jako by jí někdo hodil kolem krku studenou žínku. Znovu uslyšela tlumený smích, jak by ji ten někdo sledoval z lodí až sem.

Vzhlédla k *Argu II*. Mohutný bronzový trup lodi se leskl ve slunečním světle. Něco v Annabeth by Percyho nejradši hned teď uneslo, vyšplhalo s ním na palubu a zmizelo odtud, dokud to jde.

Nedokázala setřást pocit, že se něco strašlivě pokazí. A rozhodně nemínila riskovat, že o Percyho zase přijde.

„Nic se tu nestane,“ opakovala a snažila se tomu věřit.

„Výborně,“ přikývla Reyna. Obrátila se k Jasonovi a Annabeth napadlo, že jí v očích zahlédla jakýsi chtivý lesk. „Promluvíme si a uspořádáme náležité setkání.“

III

ANNABETH

Annabeth litovala, že nemá chuť k jídlu, protože Římané uměli hodovat.

Na fórum se nastěhovaly pohovky a nízké stolky, až to připomínalo výstavu nábytku. Římané polehávali ve skupinách po deseti nebo dvaceti, povídali si a smáli se, zatímco jim nad hlavami vířily větrné nymfy – *aury* – a roznášely nekonečný výběr pizz, sendvičů, bramborových lupínků, studeného pití a čerstvě upečených sušenek. Davem poletovali fialoví duchové – *lárové* – v tógách a legionářské zbroji. Na okraji hostiny pobíhali od stolu ke stolu satyrové (ne, tady jsou to *fauni*, opravila se Annabeth) a žebrali o jídlo a drobné. Na polích nedaleko dováděl bojový slon s Paní O’Learyovou, děti si hrály na honěnou kolem Terminusových soch lemujících hranice města.

Celá scéna byla tak důvěrně známá, a přitom tak naprosto cizí, až se z toho Annabeth točila hlava.

Nechtěla nic než být s Percym – a nejlíp sama. Věděla, že bude muset počkat. Jestli má jejich výprava uspět, potřebují

tyto Římany, a to znamenalo je trochu poznat a navázat přátelské vztahy.

Reyna a pár jejích důstojníků (včetně blondáka Oktaviána, který se právě vrátil z pálení plyšového medvídka, jehož obětoval bohům) seděli s Annabeth a zbytkem lodní posádky. Percy se k nim přidal se svými dvěma novými přáteli, Frankem a Hazel.

Když na stole přistálo tornádo talířů s jídlem, naklonil se Percy k Annabeth a zašeptal: „Chci tě provést po Novém Římě. Jenom ty a já. Je to tu super.“

Annabeth by měla být nadšená. *Jenom ty a já*, to bylo přesně to, co chtěla. Ale místo toho se jí stáhlo hrdlo vztekem. Jak může Percy mluvit o tomhle místě tak nadšeně? A co Tábora polokrevných – *jejich* tábor, *jejich* domov?

Pokoušela se nezápat na nové znaky na Percyho předloktí – písmena SPQR, jako měl Jason. V Táboře polokrevných dostávali polobohové jako památku na roky výcviku korálky na krk. Kdežto Římané člověku vypálili znamení na kůži, jako by chtěli říct: *Patříš nám. Navždycky.*

Spolkla kousavou poznámku. „Fajn. Jasně.“

„Uvažoval jsem,“ spustil nervózně, „a dostal jsem takový nápad –“

Odmíchl se, protože Reyna pronášela přípitek na přátelství.

Po všeobecném představení si začali Římané a Annabethina posádka navzájem líčit historky. Jason vysvětlil, jak se dostal do Tábora polokrevných bez vzpomínek a jak se s Piper a Leem vypravili zachránit bohyni Héru (nebo Juno, jak je libo – byla stejně otravná v řecké i římské podobě) z vězení ve Vlčím domě v severní Kalifornii.

„Nemožné!“ skočil mu do řeči Oktavián. „To je naše nejposvátnější místo. Kdyby tam Giganti věznili bohyni –“

„Byli by ji zničili,“ prohlásila Piper. „Pak by z toho obvinili Řeky a začali válku mezi tábory. Teď buď zticha a nech Jasona domluvit.“

Oktavián otevřel pusou, ale nic z ní nevyšlo. Annabeth se čaromluva Piper vážně zamlouvala. Postřehla, že se Reyna dívá na Piper a zase na Jasona a vraští čelo, jako by jí zrovna začalo docházet, že ti dva patří k sobě.

„Zkrátka,“ pokračoval Jason, „tak jsme se dozvěděli o bohyni země Gaie. Pořád ještě napůl spí, ale to ona osvobodila nestvůry z Tartaru a probudila Giganty. Porfyrión, ten jejich vůdce, se kterým jsme bojovali u Vlčího domu, říkal, že se stahuje na prastarou půdu – do samotného Řecka. Plánuje probudit Gaiu a zničit bohy... jak to říkal? *Vytržením z kořenů.*“

Percy zamyšleně přikývl. „Tady měla Gaia taky napilno. Sami jsme se s tou hliněnou tváří setkali.“

Percy vypověděl jejich příběh. Vylíčil, jak se probudil u Vlčího domu a neměl vůbec žádné vzpomínky, až na jediné jméno – *Annabeth*.

Když to Annabeth slyšela, měla co dělat, aby se nerozbrečela. Percy popsal, jak putoval s Frankem a Hazel na Aljašku – jak porazili obra Alkyonea, osvobodili boha smrti Thanata, vrátili se se ztracenou standartou zlatého orla do římského tábora a odrazili útok armády Gigantů.

Když Percy skončil, Jason uznale hvízdal. „To se nedivím, že tě udělali přetorem.“

Oktavián si odfrkl. „To znamená, že teď máme *tři* přetory! Pravidla jasně dovolují jenom dva!“

„Prima na tom je,“ zašklebil se Percy, „že jsme s Jasonem oba výš než ty. Takže ti *oba* můžeme nařídít, abys zavřel klapačku.“

Oktaviánův obličej se zbarvil skoro jako tričko Římanů. Jason si s Percym ťukl pěstí.

Dokonce i Reyně se podařilo usmát, i když měla v očích bouři.

„Ten problém s nadbytečným prétozem vyřešíme později,“ mávla rukou. „Teď nám starosti dělají vážnější věci.“

„Odstoupím ve prospěch Jasona,“ pokrčil Percy rameny. „Žádná křeč.“

„Žádná křeč?“ Oktavián se málem zadusil. „Římské prétozství, a ty řekneš *žádná křeč*?“

Percy si ho nevšímal a obrátil se k Jasonovi. „Ty jsi bratr Thalie Graceové, co? Páni. Moc podobní si nejste.“

„Jo, všiml jsem si,“ přikývl Jason. „Každopádně, dík, žes pomohl táboru, když jsem byl pryč. Parádní práce.“

„Nápodobně,“ uznal Percy.

Annabeth ho kopl do holeně. Nerada rušila tak slibný klu-kovský románek, ale Reyna měla pravdu: bylo třeba probrat vážné věci. „Musíme se poradit o Velkém proroctví. Vypadá to, že vy, Římané, ho znáte taky?“

Reyna přikývla. „Říkáme mu Proroctví sedmi. Oktaviáne, ty sis to zapamatoval?“

„Jasně,“ zahučel. „Ale, Reyno –“

„Přednes ho, prosím. A laskavě ne latinsky.“

Oktavián si povzdechl. „*Sedm jich odpoví volání tomu. Svět musí padnout, ať v ohni či bromu –*“

„*S posledním výdechem přísaha drtí,*“ navázala Annabeth, „*nepřítel ve zbrani před branou Smrti.*“

Všichni na ni upřeli oči – až na Lea, který vyrobil z hliníkové fólie od tacos větrník a strkal ho mezi prolétající duchy větru.

Annabeth nevěděla, proč vyhrkla ty řádky proroctví. Prostě jí připadalo, že to má udělat.

Frank, ten velký kluk, se naklonil a fascinovaně na ni hleděl, jako by se jí na čele objevilo třetí oko. „Je to pravda, že jsi dcera Min- teda, Athény?“

„Ano,“ potvrdila a najednou si připadala nejistě. „Co je na tom divného?“

Oktavián se uchechtl. „Jestli jsi vážně dítě bohyně *moudrosti* –“

„Tak dost,“ vyštěkla Reyna. „Annabeth je, co tvrdí. Přišla sem v míru. Kromě toho...“ Změřila si ji s nechotným uznáním. „Percy tě moc chválil.“

Annabeth chvíli trvalo, než rozluštila podtón v Reynině hlase. Percy sklopil hlavu a najednou ho strašně zajímal jeho cheeseburger.

Annabeth zrudla. U všech bohů... Reyna zkusila vyjet po Percym. To vysvětlovalo ten nádech hořkosti, možná i závisť v jejích slovech. A Percy ji odmítl kvůli Annabeth.

V tu chvíli Annabeth odpustila tomu bláznivému klukovi všechno, co udělal špatně. Nejradši by mu skočila kolem krku, ale nařídila si klid.

„Hm, díky,“ odpověděla Reyně. „Zkrátka, něco z proroctví se vyjasňuje. Nepřítel ve zbrani před branou Smrti... to znamená Římany a Řeky. Musíme spojit síly a najít tu bránu.“

Hazel, ta holka s přilbicí kavalerie a s dlouhými kudrnatými vlasy, shrábla něco vedle svého talíře. Vypadalo to jako velký

rubín, ale než se Annabeth stačila podívat pořádně, zastrčila si to do kapsy džínsové košile.

„Můj bratr Nico šel tu bránu hledat,“ oznámila.

„Počkat,“ zarazila ji Annabeth. „Nico di Angelo? On je tvůj bratr?“

Hazel přikývla, jako by to byla jasná věc. Annabeth vytanuly na myslí další otázky, ale myšlenky jí už teď vířily jako Leův větrník. Rozhodla se to zatím nechat být. „Fajn. Cos to chtěla říct?“

„Zmizel.“ Hazel si olízla rty. „Mám strach... Nevím to jistě, ale myslím, že se mu něco stalo.“

„Budeme ho hledat,“ slíbil Percy. „Stejně musíme najít Thanatovu bránu Smrti. Thanatos nám řekl, že obě odpovědi najdeme v Římě – teda v *původním* Římě. To je po cestě do Řecka, ne?“

„To vám řekl Thanatos?“ Annabeth se pokoušela strávit ještě navíc *tuhle* věc. „Bůh smrti?“

Setkala se s mnoha bohy. Dokonce byla i v podsvětí. Ale Percyho historka o tom, jak osvobodili ztělesnění samotné smrti, jí vážně naháněla hrůzu.

Percy se zakousl do hamburgeru. „Teď, když je Smrt zase v pořádku, nestvůry se rozpadnou a vrátí se do Tartaru jako dřív. Ale dokud je brána Smrti otevřená, budou se prostě pořád vracet.“

Piper si kroutila prčkem ve vlasech. „Jako když voda prosakuje z přehrady,“ přikývla.

„Jo,“ usmál se Percy. „Takový přehradní problém.“

„Co?“ zeptala se Piper.

„Ale nic,“ odbyl ji. „Takový soukromý vtípek. Jde o to, že

musíme najít bránu a zavřít ji, než se vydáme do Řecka. Jedině tak máme šanci porazit Giganty a zařídit, aby *zůstali* poražení.“

Reyna sebrala jablko z tácu s ovocem, který plynul kolem. Obrátila ho v prstech a studovala tmavě červenou slupku. „Navrhuješ výpravu do Řecka ve vaší válečné lodi. Uvědomuješ si, že ta antická půda – a celé Mare Nostrum – jsou nebezpečné místo?“

„Jaký že nos?“ zeptal se Leo.

„Mare Nostrum,“ vysvětlil mu Jason. „*Naše moře*. Tak říkali staří Římané Středozemnímu moři.“

Reyna přikývla. „Ta oblast, která bývala římskou říší, není jenom rodiště bohů. Je to taky původní domov nestvůr, Titánů, Gigantů... a ještě horších věcí. Jestliže je cestování pro polobohy nebezpečné tady v Americe, *tam* to bude desetkrát horší.“

„Říkalas, že to na Aljašce bude zlé,“ připomněl jí Percy. „A přežili jsme to.“

Reyna zavrtěla hlavou. Otočila jablkem v ruce a nehty do něj vykrojila drobné pŕlměšičky. „Percy, cestování po Středomoří je úplně jiná úroveň nebezpečí. Římští polobohové tam nemohou po staletí. Žádný hrdina, který je při smyslech, by se tam nevydal.“

„Tak na to se přesně hodíme!“ zakřenil se Leo zpoza svého větrníku. „Protože jsme všichni šílení, ne? Kromě toho, *Argo II* je špičková válečná loď. Ta nás tam dopraví.“

„Musíme pospíchat,“ dodal Jason. „Nevím přesně, co mají Giganti v plánu, ale Gaia je čím dál víc při vědomí. Vpadává do snů, objevuje se na divných místech, povolává silnější a silnější nestvůry. Musíme Giganty zastavit, než se jim povede ji úplně probudit.“

Annabeth se otrásla. Poslední dobou měla nočních můr plné zuby.

„Sedm jich odpoví volání tomu,“ přednesla. „Členové výpravy musí být z obou táborů. Jason, Piper, Leo a já. To jsou čtyři.“

„A já,“ hlásil se Percy. „A taky Hazel a Frank. Celkem sedm.“

„Co?“ Oktavián vyskočil. „A my se s tím máme jenom tak smířit? Bez hlasování v senátu? Bez pořádné debaty? Bez –“

„Percy!“ Hnal se k nim Kyklop Tyson s Paní O’Learyovou v patách. Na zádech pekelného psa seděla ta nejvyzáblejší harpyje, jakou kdy Annabeth viděla – nemocně vyhlížející dívka se řídkými zrzavými vlasy, šaty z pytloviny a křídly z rudého peří.

Annabeth nevěděla, odkud ta harpyje přišla, ale zahřálo ji u srdce, když viděla Tysona v potrhaném flanelu a džínsech s naruby obráceným praporem SPQR kolem krku. Měla s Kyklopy pár zlých zkušeností, ale na Tysona si potrpěla. Navíc to byl Percyho nevlastní bratr (dlouhá historie), takže pro ni skoro jedna rodina.

Tyson se zastavil u jejich pohovky a zalomil masitýma rukama. Ve velkém hnědém oku se mu odrážel strach. „Ella se bojí,“ oznámil.

„Ne-ne loď,“ zamumlala harpyje pro sebe a divoce se zahala za pírka. „*Titanic, Lusitania, Pax...* Loď nejsou pro harpyje.“

Leo si ji opovržlivě změřil. Podíval se na Hazel, která seděla vedle něj. „Ta kuřecí holka chce srovnávat *moji* loď s *Titanikem*?“

„To není kuře.“ Hazel odvrátila pohled, jako by byla z Lea nervózní. „Ella je harpyje. Je jenom trochu... citlivá.“

„Ella je hodná,“ prohlásil Tyson. „A vyděšená. Musí pryč, ale na lodi nepojede.“

„Lodě ne,“ opakovala Ella. Podívala se přímo na Annabeth. „Smůla. Á, tady ji máme. *Moudrosti dcero, nes samoty břímě* –“

„Ello!“ Frank se prudce zvedl. „Teď na to není nejlepší –“

„*Znamení Athény zahoří v Římě*,“ pokračovala Ella, přikryla si dlaněmi uši a zvýšila hlas. „*Dvojčata uvězní v bronzovém džbáně anděla, jenž zná klíč k smrtelné bráně. Gigantů zhoubu je zlatá a bílá, vyrvaná v bolestech z tkaného díla.*“

Ta slova zapůsobila, jako by někdo hodil na stůl zábleskový granát. Všichni zírali na harpyji. Nikdo nic neřekl. Annabeth se rozbušilo srdce. Znamení Athény... Odolala nutkání zkontrolovat si kapsu, ale cítila, jak se v ní stříbrná mince rozehrívá – prokletý dar od matky. *Následuj znamení Athény. Pomsti mě.*

Kolem dál zněly zvuky hostiny, ale tlumené a vzdálené, jako by se jejich shluk pohovek ponořil do nějaké tišší dimenze.

Percy se vzpamatoval jako první. Vstal a chytil Tysona za paži.

„Mám nápad!“ prohlásil s falešným nadšením. „Co kdybys vzal Ellu na vzduch? Ty a Paní O’Learyová –“

„Počkat.“ Oktavián popadl plyšového medvídka a třesoucíma se rukama ho začal škrtit. Oči upíral na Ellu. „Cože to říkala? Znělo to jako –“

„Ella hodně čte,“ vyhrkl Frank. „Našli jsme ji v knihovně.“

„Ano!“ přidala se Hazel. „Možná to našla v nějaké knížce.“

„Knižky,“ vydechla Ella zasněně. „Ella knížky miluje.“

Teď, když harpyje řekla své, vypadala, že se jí ulevilo. Usadila se se zkříženýma nohama na hřbetě Paní O’Learyové a rovnala si peří.

Annabeth vyslala k Percymu zvědavý pohled. On, Frank a Hazel očividně něco tajili. Zrovna tak jasné bylo, že Ella odříkala proroctví – proroctví, které se týkalo *jí*.

Percy ji očima vyzýval: *Pomoz mi.*

„To bylo proroctví,“ stál na svém Oktavián. „Znělo to jako proroctví.“

Nikdo neodpověděl.

Annabeth si nebyla úplně jistá, co se děje, ale chápala, že Percymu hrozí nějaký malér.

Přinutila se zasmát. „Vážně, Oktaviáne? Možná jsou harpyje tady, na římské straně, jiné. Ty naše mají rozum leda tak na uklízení srubů a vaření. U vás běžně věští budoucnost? Radíš se s nimi při svých předpovědích?“

Její slova zaúčinkovala, jak si představovala. Římští důstojníci se nervózně zasmáli. Někteří si změřili Ellu, pak se podívali na Oktaviána a odfrkli si. Představa, že by kuřecí dáma vyslovila proroctví, připadala Římanům stejně absurdní jako Řekům.

„Já, hm...“ Oktavián pustil medvídka. „Ne, ale –“

„Jenom chrlí věty z nějaké knihy,“ snažila se ho přesvědčit Annabeth, „jak říká Hazel. Kromě toho, my už máme *pravé* proroctví.“

Obrátila se k Tysonovi. „Percy má pravdu. Co kdybys vzal Ellu a Paní O’Learyovou a někam jste se podívali skrz stíny? Nevadí to Elle?“

„Velcí psi jsou dobří,“ zacitovala Ella. „Film *Old Yeller*, 1957, scénář Freda Gipsona a Williama Tunberga.“

Annabeth nevěděla, jak si tu odpověď přebrat, ale Percy se usmál, jako by bylo po problému.

„Paráda! Pošleme vám vzkaz Iris, až tu budeme hotoví, a sejdeme se pak.“

Římané se dívali na Reynu a čekali, jak rozhodne. Annabeth zadržela dech.

Reyna nasadila dokonalou pokerovou tvář. Prohlížela si Ellu, ale Annabeth netušila, co si myslí.

„Dobře,“ svolila přetorka nakonec. „Tak běžte.“

„Jo!“ Tyson obešel pohovky a každého mohutně objal – dokonce i Oktaviána, který se na to netvářil zrovna nadšeně. Pak Kyklop s Ellou vylezl Paní O’Learyové na záda a pekelný pes odskákal z fóra. Ponořili se přímo do stínu stěny senátu a zmizeli.

„Tak.“ Reyna odložila nedojedené jablko. „Oktavián má pravdu v jednom. Musíme získat souhlas senátu, než pustíme naše legionáře na výpravu – zvláště na tak nebezpečnou, jak říkáte.“

„Celá ta věc smrdí zradou,“ zabručel Oktavián. „Ta triréma není žádná mírová loď!“

„Pojď se podívat na palubu, člověče,“ zval ho Leo. „Provedu tě tam. Zkusíš si ji kormidlovat. Když ti to půjde, dostaneš papírovou kapitánskou čepici.“

Oktavián se vztekle nadechl. „Jak si dovoluješ –“

„Dobrý nápad,“ přerušila ho Reyna. „Oktaviáne, jdi s ním. Běž si prohlédnout loď. Schůze senátu začne za hodinu.“

„Ale...“ Oktavián se zarazil. Z Reynina výrazu zřejmě poznal, že další dohadování by mu neprospělo a mohlo by ohrozit jeho zdraví. „Fajn.“

Leo se zvedl. Obrátil se na Annabeth a jeho úsměv se proměnil. Stalo se to tak rychle, až Annabeth myslela, že se jí to

jen zdá; ale chvilíčku to vypadalo, jako by na Leově místě stál někdo jiný, chladně se usmíval a krutě mu plály oči. Pak Annabeth zamrkala a Leo byl zase normální starý Leo a rozpustile se šklebil jako obyčejně.

„Hned jsme zpátky,“ řekl. „To bude něco.“

Strašlivě ji zamrazilo. Když Leo a Oktavián zamířili k provazovému žebříku, napadlo ji, že je zadrží, aby nikam nechodili – ale jak by to vysvětlila? Přizná všem, že začíná bláznit, vidí divné věci a mrazí ji?

Větrné nymfy začínaly odklízet talíře.

„Hm, Reyno,“ ozval se Jason, „kdyby ti to nevadilo, rád bych tady Piper před tou schůzí senátu provedl. Nikdy v Novém Římě nebyla.“

Reyně zkameněla tvář.

Annabeth nechápala, jak může být Jason tak natvrdlý. Copak vážně neví, jak moc ho má Reyna ráda? Annabeth to bylo úplně jasné. Žádat, aby mohl své nové holce ukázat Reynino město, bylo jako vtírat prétorce sůl do rány.

„Jistě,“ odpověděla Reyna chladně.

Percy vzal Annabeth za ruku. „Jo, já taky. Rád bych Annabeth ukázal –“

„Ne,“ vyštěkla Reyna.

Percy se zamračil. „Cože?“

„Chci si s Annabeth promluvit,“ oznámila mu Reyna. „Sama. Pokud ti to nevadí, kolego prétoře.“

Její tón jasně prozrazoval, že o povolení nežádá.

Annabeth přeběhl po zádech mráz. Uvažovala, co má Reyna za lubem. Možná se prétoře nelíbí, že hned *dva* kluci, kteří jí dali košem, chtějí provádět své holky po jejím městě. Nebo jí

možná vážně chtěla v soukromí něco prozradit. Annabeth se ale každopádně nezamlouvalo, že zůstane sama a neozbrojená s římskou vůdkyní.

„Pojď, dcero Athény.“ Reyna se zvedla z pohovky. „Doprovod mě.“

ANNABETH

Annabeth by ráda Nový Řím nenáviděla. Ale coby budoucí architektka musela obdivovat terasovité zahrady, fontány a chrámy, klikaté ulice s kočíčkymi hlavami a zářící bílé vily. Po válce s Titány loni v létě se pustila do vysněné práce, do přestavby paláců na hoře Olymp. Když teď kráčela tímto miniaturním městem, pořád ji napadalo: *Kupoli jsem měla postavit takhle. Moc se mi líbí, jak ty sloupy vyběhají na nádvoří.* Ten, kdo vybudoval Nový Řím, do toho projektu očividně vložil spoustu času a lásky.

„Máme ty nejlepší architektky a stavitele na světě,“ poznamenala Reyna, jako by jí četla myšlenky. „Řím je měl odjakživa, už v antických dobách. Mnoho polobohů po službě v legii zůstane a žije tu. Chodí na univerzitu. Usadí se a založí rodiny. Připadalo mi, že to Percyho zajímá.“

Annabeth uvažovala, co má *tohle* znamenat. Musela se zamračit víc, než si uvědomovala, protože se Reyna zasmála.

„No jo, jsi válečnice,“ pokývala přétorka hlavou. „Máš oheň v očích.“

„Promiň.“ Annabeth se pokoušela ten nevráživý pohled potlačit.

„To nic. Já jsem dcera Bellony.“

„Římské bohyně války?“

Reyna přikývla. Obrátila se a hvízdl, jako by přivolávala taxi. Za chvíličku se k ní přihnali dva kovoví psi – mechaničtí chrti, jeden stříbrný a druhý zlatý. Otřeli se Reyně o nohy a měřili si Annabeth lesknoucíma se rubínovými očima.

„Moji mazlíčci,“ představila je Reyna. „Aurum a Argentum. Nevadí ti, když půjdou s námi?“

Annabeth měla zas pocit, že to nebyla žádost. Všimla si, že chrti mají zuby jako ocelové hroty šípů. Ve městě sice nebyly povoleny zbraně, ale Reynini mazlíčci by ji stejně roztrhali na kousky, kdyby se jim zlíbilo.

Reyna ji zavedla do venkovní kavárny. Číšník ji očividně znal. Usmál se a podal jí kelímek, další nabídl Annabeth.

„Dáš si?“ zeptala se Reyna. „Dělají tu výbornou horkou čokoládu. Není to vlastně římské pití –“

„Ale čokoláda je univerzální,“ dokončila Annabeth.

„Přesně tak.“

Bylo teplé červnové odpoledne, ale Annabeth vděčně kelímek přijala. Šly dál a Reynini psi se potulovali kolem.

„V našem táboře,“ začala Reyna, „je Athéna Minerva. Víš, v čem se liší její římská podoba?“

Annabeth o tom ještě nepřemýšlela. Vzpomněla si, jak Terminus nazval Athénu *tamtou* bohyní, jako nějakou hanbu. A Oktavián se choval, jako by samotná Annabethina existence byla urážka.

„Mám pocit, že tu Minerva není... no, tak moc uznávaná?“

Reyna odfoukla páru z kelímku. „My Minervu *uznáváme*. Je to bohyně řemesel a moudrosti... ale není to pravá bohyně války. Pro Římany ne. Je to taky panenská bohyně jako Diana... ta, které říkáte Artemis. Nenajde se tu žádné Minervino dítě. Ta představa, že by Minerva *měla* děti – no, upřímně, to nás trochu šokuje.“

„Aha.“ Annabeth cítila, jak se červená. Nechtěla zacházet do podrobností kolem Athéniných dětí – jak se rodí přímo z myslí bohyně, stejně jako sama Athéna vyskočila z hlavy Diovi. Když o tom Annabeth mluvila, vždycky si připadala rozpačitě, jako by byla hříčkou přírody. Lidé se jí často ptali, jestli má pupík, když se narodila tak kouzelně. *Jistěže* měla pupík. Nedovedla vysvětlit, jak to. A vlastně to ani nechtěla vědět.

„Chápu, že vy Řekové nevidíte věci tak jako my,“ pokračovala Reyna. „Ale Římané berou přísahy panenství moc vážně. Například Vestálky... kdyby porušily přísahu a do někoho se zamilovaly, byly by pohřbeny zaživa. Takže ta představa, že by panenská bohyně měla děti...“

„Chápu.“ Horká čokoláda najednou Annabeth chutnala jako prach. Není divu, že po ní Římané pokukovali tak divně. „Nemám existovat. A i kdybyste v táboře *měli* děti Minervy –“

„Nebyly by jako ty,“ dopověděla Reyna. „Byli by to řemeslníci, umělci, možná nějací poradci, ale ne válečníci. Ne vůdci nebezpečných výprav.“

Annabeth se chtěla bránit, že ona není vůdce výpravy. Oficiálně ne. Ale napadlo ji, co by na to řekli kamarádi z *Arga II*. Posledních několik dní čekali rozkazy od ní – dokonce i Jason, přestože by se mohl vytasit s tím, že je synem Jupitera, a trenér Hedge, který neposlouchal rozkazy nikoho.

„A další věci.“ Reyna lusklá prsty a přiklusal její zlatý pes Aurum. Prétorka ho poškrábala za ušima. „Ta harpyje Ella... to *bylo* proroctví, co řekla. Víme to obě, že?“

Annabeth polkla. Něco v rubínových očích psa ji zneklidňovalo. Slyšela, že psi umějí vycítit strach, dokonce zaznamenat změny v lidském dechu a srdečním rytmu. Nevěděla, jestli to platí i pro kouzelné kovové domácí mazlíčky, ale usoudila, že bude lepší nelhat.

„Znělo to jako proroctví,“ připustila. „Ale já jsem Ellu viděla dneska poprvé a ty verše jsem nikdy předtím neslyšela.“

„Já ano,“ připustila Reyna. „Aspoň některé –“

Kousek od nich stříbrný pes zaštěkal. Z nedaleké uličky vyběhla skupina dětí, obklopila Argenta, hladila ho a smála se, ze zubů ostrých jako břitvy si nic nedělala.

„Musíme dál,“ pobídla ji Reyna.

Stoupaly klikatou cestou do kopce. Chrti opustili děti a běželi za svou paní. Annabeth pokukovala po Reyně. Přepadla jí nejasná vzpomínka – to, jak si Reyna zastrkovala vlasy za ucho, ten stříbrný prstýnek s pochodní a mečem...

„Už jsme se setkaly,“ zkusila to Annabeth. „Bylas o hodně mladší, myslím.“

Reyna jí věnovala odměřený úsměv. „Výborně. Percy si na mě nevzpomněl. Jistě, mluvili jste hlavně s mou starší sestrou Hyllou, ta je teď královnou amazonek. Odešla z tábora zrovna dneska ráno, než jste dorazili. Každopádně, když jsme se setkaly naposled, byla jsem pouhá služka v domě Kirké.“

„Kirké...“ Annabeth si vzpomněla na návštěvu na ostrově čarodějnic. Bylo jí tehdy třináct. S Percym je to vyplavilo z Moře nestvůr. Hylla je uvítala, pomohla Annabeth, aby

vypadala líp, dala jí krásné šaty, navrhla nový účes a líčení. Kirké ji sváděla: pokud zůstane na ostrově, získá kouzelný výcvik a neuvěřitelnou sílu. Annabeth to trochu lákalo, dokud jí nedošlo, že je to past a že čarodějnice proměnila Percyho v morče. (To poslední jí připadalo jako velká legrace, až bylo po všem; ale tehdy ji to děsilo.) A Reyna... byla jednou ze služek, které Annabeth česaly vlasy.

„Ty...“ vydechla Annabeth užasle. „A Hylla je královnou amazonek? Jak jste se vy dvě...?“

„To je na dlouhé povídání,“ odbyla ji Reyna. „Ale já si tě dobře pamatuju. Byla jsi statečná. Nikdy jsem nezažila, že by někdo odmítl pohostinnost Kirké, natož aby na ni vyzrál. Nedívím se, že tě má Percy rád.“

Znělo to maličko lítostivě. Annabeth usoudila, že bude nejmoudřejší mlčet.

Dostaly se na vršek kopce, na terasu nad celým údolím.

„Tohle je moje oblíbené místo,“ svěřila se Reyna. „Bakchova zahrada.“

Nad hlavami měly baldachýn z laťkového mřížoví porostlého vinnou révou. V zimolezu a jasmínu bzučely včely a odpolední vzduch to naplňovalo opojnou směsicí vůní. Uprostřed terasy stála Bakchova socha v jakési baletní pozici jen v bederní roušce, s naducanými tvářemi a našpulenými rty, a chrlila vodu do fontány.

Přes své starosti se Annabeth málem rozesmála. Zнала toho boha v jeho řecké podobě, jako Dionýsa – nebo pana D., jak mu říkali v Táboře polokrevných. Když viděla výstředního starého ředitele tábora zvěčněného v kameni, s plínkou a zvracejícího vodu, trochu se jí zvedla nálada.

Reyna se zastavila na okraji terasy. Výhled za to stoupání stál. Pod nimi se rozprostíralo celé město jako 3D mozaika. Na jihu za jezerem se na pahorku tísnil shluk chrámů. Na severu se k pohoří Berkeley Hills táhl akvadukt. Pracovní čety tam opravovaly zbořenou část, nejspíš poškozenou v nedávné bitvě.

„Chtěla jsem to od tebe slyšet,“ začala Reyna.

Annabeth se obrátila. „Slyšet ode mě *co*?“

„Pravdu,“ rozhodila rukama Reyna. „Přesvědč mě, že nedělám chybu, když ti uvěřím. Vyprávěj mi o sobě. Řekni mi o Táboře polokrevných. Tvoje kamarádka Piper umí kouzlit se slovy. Prožila jsem dost času s Kirké, čaromluvu poznám. Tomu, co říká ona, věřit nemůžu. A Jason... No, ten se změnil. Připadá mi takový nepřítomný, jako by už nebyl pořádný Říman.“

Ublíženost zněla v jejím hlase ostře jako skleněné střepy. Annabeth uvažovala, jestli i *ona sama* takhle mluvila všechny ty měsíce, kdy pátrala po Percym. Aspoň že svého kluka našla. Reyna žádného neměla. Byla odpovědná za chod celého tábora úplně sama. Annabeth cítila, že se Reyna do Jasona zakoukala. Ale on zmizel a pak se vrátil s novou přítelkyní. Mezitím se stal prétozem Percy, ale i ten Reynu odmítl. A teď si přitancuje Annabeth a odvede jí ho. Reyna zůstane zase sama a bude se muset poprat s úkolem určeným pro dva lidi.

Když Annabeth dorazila do Tábora Jupiter, byla připravena s Reynou vyjednávat, dokonce s ní i bojovat, kdyby bylo třeba. Ale netušila, že ji bude litovat.

Nedala to najevo. Reyna jí nepřipadala jako člověk, který by lítost ocenil.

Místo toho spustila o vlastním životě. Mluvila o tátovi a nevlastní mámě a o dvou nevlastních bratrech v San Francisku, o tom, jak se ve vlastní rodině cítila jako cizí. Vyprávěla, jak utekla, když jí bylo teprve sedm, našla si kamarády Lukea a Thalii a dostala se s nimi do Tábora polokrevných na Long Islandu. Popsala Reyně tábor a roky, kdy v něm vyrůstala. Vylíčila jí setkání s Percym a jejich společná dobrodružství.

Reyna byla dobrá posluchačka.

Annabeth měla sto chutí svěřit se jí i s problémy z poslední doby: s hádkou s mámou, darovanou stříbrnou mincí a s nočními můrami, které ji trápí – se starým strachem, který ji tak ochromoval, že se málem rozhodla na tuto výpravu nejet. Ale nedovedla se donutit, aby se přetorče tolik otevřela.

Když Annabeth skončila s vyprávěním, zahleděla se Reyna na Nový Řím. Kovové psi čenichali po zahradě, chňapali po včelách v zimolezu. Nakonec Reyna ukázala na shluk chrámů na vzdáleném kopci.

„Vidíš tu malou červenou budovu, tam na severní straně? To je chrám mé mámy, Bellony.“ Obrátila se k Annabeth. „Na rozdíl od tvé mámy nemá Bellona řecký protějšek. Je naplno, doopravdy římská. Je to bohyně ochrany vlasti.“

Annabeth neřekla nic. O té římské bohyni toho moc nevěděla. Litovala, že si to nenastudovala, ale latina jí nikdy nepřipadala tak snadná jako řečtina. Dole pod nimi se zaleskl trup *Arga II*, doplul nad fórum jako obrovský bronzový balon na oslavu.

„Když my, Římané, jdeme do války,“ pokračovala Reyna, „nejdřív navštívíme chrám Bellony. Je tam symbolický kus země, který představuje nepřátelskou půdu. Zabodneme do ní kopí na znamení, že jsme ve válce. Víš, Římané vždycky věřili,

že nejlepší obrana je útok. Jakmile se naši předkové v antických dobách cítili ohrožení sousedy, přepadli je, aby ochránili sami sebe.“

„Dobyli všechna území kolem,“ přikývla Annabeth. „Kartágo, Galii –“

„A Řecko.“ Reyna nechala tu poznámku viset ve vzduchu. „Chci tím říct, Annabeth, že Římané nemají v povaze spolupracovat. Pokaždé, když se řečtí a římscí polobohové setkali, bojovali spolu. Konflikty mezi námi odstartovaly nejděsivější války v lidské historii – zvláště civilní války.“

„Nemusí to tak být,“ namítla Annabeth. „Musíme spolupracovat, jinak nás Gaia zničí všechny.“

„Souhlasím,“ přisvědčila Reyna. „Ale dokážeme to? Co když to Juno naplánovala špatně? I bohyně se může splést.“

Annabeth čekala, jestli Reynu na místě nezasáhne blesk nebo se nepromění v páva. Nestalo se nic.

Sama bohužel Reyniny pochybnosti chápala. Héra *dělala* chyby. Annabeth měla kvůli té panovačné bohyni jenom problémy. Nikdy jí neodpustí, že jí vzala Percyho, i když to bylo pro dobrou věc.

„Já té bohyni nevěřím,“ uznala Annabeth. „Ale kamarádům ano. Tohle není podvod, Reyno. *Můžeme* spolupracovat.“

Reyna dopila čokoládu. Odložila kelímek na zábradlí terasy a zahleděla se přes údolí, jako by si představovala bojové linie.

„Věřím ti, že to myslíš vážně. Ale jestli se vydáte do antických krajů, zvláště do samotného Říma, měla by ses něco dozvědět o své matce.“

Annabeth se napjala v ramenou. „O mé – o mé matce?“

„Když jsem žila na ostrově Kirké,“ vykládala Reyna, „měly

jsme tam spoustu návštěvníků. Jednou, asi tak rok předtím, než jste dorazili s Percym, nám moře přineslo mladého muže. Byl napůl šílený žízni a horkem. Plul po moři celé dny. Dost blábolil, ale tvrdil, že je synem Athény.“

Reyna se odmlčela, jako by čekala na reakci. Annabeth netušila, kdo by ten mladík mohl být. Nevěděla o žádném jiném Athénině dítěti, které se vypravilo do Moře nestvůr, ale stejně cítila jakýsi strach. Světlo procházelo vinnou révou a stíny se na zemi kroutily jako houf brouků.

„Co se stalo s tím polobohem?“ zeptala se.

Reyna mávla rukou, jako by na tom nezáleželo. „Co by, Kirké ho proměnila v morče. Byl z něj dost potrhlý hlodavec. Ale *předtím* pořád mlel o své neúspěšné výpravě. Tvrdil, že byl v Římě a sledoval znamení Athény.“

Annabeth se chytla zábradlí, aby udržela rovnováhu.

„Ano,“ pokračovala Reyna, když viděla její neklid. „Pořád něco mumlal o dítěti moudrosti, znamení Athény a o zhoubě Gigantů, zlaté a bílé. Stejně věci, jaké zrovna řekla Ella. Tys o tom vážně nikdy dřív neslyšela?“

„Ne – ne tak, jak to říkala Ella,“ hlesla Annabeth. Nelhala. To proroctví nikdy dřív neslyšela, ale matka ji pověřila, že má sledovat znamení Athény. Pomyslela na minci v kapse a začalo v ní růst strašlivé podezření. Vzpomněla si na matčina jedovatá slova, na divné noční můry, kterými trpěla poslední dobou. „Ten polobůh – řekl ještě něco o té výpravě?“

Reyna zavrtěla hlavou. „Tehdy jsem netušila, o čem mluvím. Teprve mnohem později, až jsem se stala prétorkou, jsem začala mít podezření.“

„Podezření... Jaké?“

„Existuje taková stará legenda, kterou si přetoři Tábora Jupiter předávají po staletí. Pokud je pravdivá, možná to vysvětluje, proč spolu naše dva tábory nikdy nevycházely. Může to být příčina našeho nepřátelství. Dokud se ten starý problém konečně nevyřeší, říká se, Římané a Řekové nikdy nebudou žít v míru. A ta legenda mluví o –“

Vzduch prořízl pronikavý zvuk. Annabeth zahlédla koutkem oka záblesk.

Obrátila se a zahlédla, jak výbuch vyrazil nový kráter na fóru. Vzduchem prolétla hořící pohovka. Polobohové se v panice rozběhli na všechny strany.

„Giganti?“ Annabeth zatápala po dýce, kterou samozřejmě neměla. „Myslela jsem, že ta jejich armáda byla poražena!“

„To nejsou Giganti.“ Reyně zahořel v očích vztek. „Zradili jste naši důvěru.“

„Co? Ne!“

Jakmile to řekla, spustila se z *Arga II* další salva. Balista na levoboku vypálila mohutné kopí obalené řeckým ohněm. Prolétlo přímo rozbitou střešou senátu, uvnitř vybuchlo a rozsvítilo budovu jako lampion. Jestli tam někdo byl...

„Bohové, to ne.“ Annabeth se udělalo zle, až se jí málem podlomila kolena. „Reyno, to není možné. To bychom nikdy neudělali!“

Kovoví psi se rozběhli ke své paní. Vrčeli na Annabeth, ale nejistě popocházeli, jako by se jim nechtělo zaútočit.

„Říkáš pravdu,“ usoudila Reyna. „Možná jsi o té zradě nevěděla, ale *někdo* za to zaplatí.“

Dole na fóru se šířil zmatek. Davy se strkaly a přetlačovaly. Propukaly pěstní souboje.

„Krveprolití,“ zašeptala Reyna.

„Musíme to zastavit!“

Annabeth měla příšerný pocit, že je to možná naposled, kdy s Reynou táhnou za jeden provaz, ale jedna i druhá se rozběhly z kopce.

Kdyby byly ve městě povoleny zbraně, byli by už přátelé Annabeth mrtví. Římsí polobohové na fóru splynuli do jednoho rozzuřeného davu. Někteří házeli talíři, jídlem a kamením po *Argu II*, samozřejmě marně, protože většina munice spadla zpátky do davu.

Několik desítek Římanů obklopilo Piper a Jasona, kteří se je pokoušeli bez valného úspěchu uklidnit. Čaromluva Piper byla proti tolika ječícím a vzteklým polobohům k ničemu. Jason krvácel na čele. Fialový plášť měl rozervaný na cucky. Pořád prosebně opakoval: „Jsem na vaší straně!“ ale oranžové tričko Tábora polokrevných mu moc neprospívalo – natož válečná loď nad hlavami pálící planoucí kopí do Nového Říma. Jedno přistálo nedaleko a proměnilo obchod s tógami v hromadu trosek.

„U Plutonovy zbroje,“ zaklela Reyna. „Koukej.“

K fóru se hrnuli ozbrojení legionáři. Dvě dělostřelecká mužstva postavila katapulty hned za Pomeriem a chystala se pálit na *Argo II*.

„Tím se všechno jenom zhorší,“ vyjekla Annabeth.

„Zatracená práce,“ ulevila si Reyna. Hnala se k legionářům se psy po boku.

Percy, pomyslela si Annabeth a zoufale přejížděla pohledem fórum. *Kde jsi?*

Pokusili se ji chytit dva Římané. Vyklouzla jim a vmísila se do davu. Jako by ti vzteklí Římané, hořící pohovky a explodující budovy nedělali už tak dost velký zmatek, po fóru se vznášely stovky fialových duchů, prolétaly přímo těly polobohů a nesouvisle kvílely. I fauni využili chaosu. Vrhli se na jídelní stoly, chňapali jídlo, talíře a hrnky. Jeden proběhl kolem Annabeth s plnou náručí tacos a celým ananasem v puse.

Přímo před ní to bouchlo a zjevila se socha Terminuse. Ječela na ni něco latinsky, jistě jí nadávala do lhářů a zločinců, ale Annabeth ji povalila a běžela dál.

Konečně zahlédla Percyho. S kamarády Hazel a Frankem stál uprostřed fontány a odrážel vzteklé Římány nápory vody. Tógu měl na cáry, ale vypadalo to, že není zraněný.

Annabeth na něj zavolala, zatímco fórem otrásl další výbuch. Tentokrát se jim zablesklo přímo nad hlavami. To vypálil jeden z římských katapultů. *Argo II* zakvílela a naklonila se na bok, po bronzových plátech trupu jí tancovaly plameny.

Annabeth si všimla postavy, která se zoufale držela provazového žebříku a pokoušela se slézt dolů. Byl to Oktavián, z oblečení se mu kouřilo a obličej měl černý od sazí.

Percy napálil do davu Římanů další várku vody z fontány. Annabeth se k němu rozběhla, vyhnula se přitom římské pěsti a letícímu talíři sendvičů.

„Annabeth!“ vykřikl Percy. „Co to –?“

„Já nevím!“ zajеčela.

„Já ti řeknu, co to je!“ vykřikl hlas z výšky. Oktavián se dostal na konec žebříku. „Řekové na nás začali *pálit*! Ten váš Leo namířil zbraně na Řím!“

Annabeth připadalo, že se jí v prsou rozlil tekutý vodík. Čekala, že se rozpadne na milion zmrzlých střepů.

„Lžeš,“ vyhrkla. „Leo by nikdy –“

„Byl jsem u toho!“ vřískal Oktavián. „Viděl jsem to na vlastní oči!“

Argo II opětovala palbu. Legionáři se rozprchlí a jeden z jejich katapultů se rozletěl na třísky.

„Vidíte?“ křičel Oktavián. „Římané, zabijte ty vetřelce!“

Annabeth zoufale zavyla. Nebyl čas zjišťovat, co se stalo. Posádka z Tábora polokrevných byla v menšině jeden ku stu, a i kdyby to byl nějaký Oktaviánův podfuk (což se jí nezdálo), nikdy by o tom nestačili Římany přesvědčit, ti by je dřív přemohli a zabili.

„Musíme pryč,“ pobídla Percyho. „A *honem*.“

Zachmuřeně přikývl. „Hazel, Franku, musíte si vybrat. Jdete taky?“

Hazel se tvářila zděšeně, ale nasadila si přilbici kavalerie. „Jistěže jdeme. Ale k lodi se nedostanete, pokud vám nezískáme čas.“

„Jak?“ nechápala Annabeth.

Hazel hvízdla. Po fóru se bleskurychle přehnala béžová skvrna. Před fontánou se zhmotnil majestátní kuň. Vzepjal se na zadní, zařehnal a rozehnal dav. Hazel se mu vyšvihla na záda jako rozená jezdka. U sedla visel meč římské jízdy.

Hazel vytasila zlatou čepel. „Pošlete mi vzkaz Iris, až budete bezpečně pryč, a sejdem se,“ vykřikla. „Arione, jed!“

Kuň se začal neuvěřitelnou rychlostí proplétat davem, zatlačoval Římany a vyvolával masovou paniku.

V Annabeth se rozhořela jiskřička naděje. Možná se odsud

přece jenom dostanou živí. Pak přes půlku fóra uslyšela křičet Jasona.

„Římané!“ volal. „Prosím!“

Na něj a na Piper přšely talíře a kameny. Jason se snažil Piper krýt, ale nad oko ho zasáhla cihla. Zhroutil se a dav vyrazil dopředu.

„Zpátky!“ zaječela Piper. Čaromluva zasáhla dav, až zaváhal, ale Annabeth věděla, že to dlouho nevydrží. S Percym se jim nedostanou včas na pomoc.

„Franku,“ vykřikl Percy, „je to na tobě. Můžeš jim pomoci?“

Annabeth nechápala, co sám zmůže, ale Frank nervózně polkl.

„Do háje,“ zamumlal. „Jo, jasně. Hlavně vylezte nahoru. Honem.“

Percy a Annabeth se vrhli k žebříku. Oktavián se pořád ještě držel spodku, ale Percy ho strhl a hodil ho do davu.

Šplhali nahoru, zatímco se na fórum hrnuli ozbrojení legionáři. Annabeth zasvištěly kolem hlavy šípy. Výbuch ji málem srazil ze žebříku. V půli cesty uslyšela zezdola ryk a podívala se tam.

Římané ječeli a rozbíhali se a po fóru se hnal vzrostlý drak – tvor ještě děsivější než hlava bronzového draka na *Argu II*. Měl drsnou šedou kůži jako komodský varan a kožnatá netopyří křídla. Šípy a kameny se mu neškodně odrážely od zad, zatímco dorazil k Piper a Jasonovi, popadl je předními spáry a vyhoupl se do vzduchu.

„To je...?“ Annabeth to pomyšlení ani nedokázala vyslovit.

„Frank,“ potvrdil Percy seshora. „Má takové speciální nadání.“

„Skromně řečeno,“ zamumlala Annabeth. „Lez dál!“

Nebýt draka a Hazelina koně, kteří rozehnali lučištníky, nikdy by po tom žebříku nahoru nevyšplhali, ale nakonec přelezli řadu polámaných vesel a dostali se na palubu. Lana a plachty hořely. Přední plachta byla uprostřed rozervaná a loď se nebezpečně nakláněla na pravobok.

Po trenéru Hedgeovi nebylo ani vidu, ani slechu, ale uprostřed lodě stál Leo a s klidem nabíjel balistu. V *Annabeth* se všechno sevřelo hrůzou.

„Leo!“ vyjekla. „Co to děláš?“

„Zničit je...“ Obrátil se k *Annabeth*. Pohled měl skelný. Pohyby připomínaly robota. „Zničit je všechny.“

Obrátil se zpátky k balistě, ale Percy ho srazil na zem. Leo dopadl tvrdě hlavou na palubu, obrátil oči v sloup, až byla vidět jenom bělma.

Vystoupal k nim šedý drak. Obkroužil loď a přistál na přídi, vyložil Jasona a Piper a ti se okamžitě zhroutili.

„Honem!“ křikl Percy. „Dostaň nás odsud!“

Annabeth si v šoku uvědomila, že to platilo jí.

Rozběhla se ke kormidlu. Udělala tu chybu, že se podívala přes zábradlí. Uviděla ozbrojené legionáře, jak zaujímají pozice na fóru a připravují si planoucí šípy. Hazel pobídla Ariona, vyrazili z města s davem v patách. Na dostřel byly dovlečeny další katapulty. Sochy Terminuse po celém Pomeriu purpurově zářily, jako by sbíraly energii na útok.

Annabeth přejela pohledem řízení. Proklela Lea, že ho udělal tak složité. Na líbivé manévry nebyl čas, ale základní povel znala: *Nahoru*.

Popadla páku a trhla jí přímo dozadu. Loď zasténala. Příd se děsivě zvedla. Kotvicí řetězy praskly a *Argo II* vyrazila do mraků.

LEO

Leo litoval, že neumí vynalézt stroj času. Vrátil by se o dvě hodiny zpět a odčinil to, co se stalo. Nebo by rád vymyslel aspoň fackovací stroj, aby se pořádně vytrestal. Stejně by to ale nebolelo tak jako pohled, kterým ho zpražila Annabeth.

„Ještě jednou,“ zavrčela. „*Co se přesně stalo?*“

Leo se svezl ke stěžni. V hlavě mu pořád tepalo po tom, jak jí třískl o palubu. Na jeho krásné nové lodi vládl zmatek. Z kuší na zádi se staly hromádky dříví na podpal. Přední plachta visela v cárech. Řada satelitů, které přiváděly na palubu internetový a televizní signál, byla na kousky, nad čímž trenér Hedge zvlášť zuřil. Hlava bronzového draka Festuse vykašlávala kouř, jako by spolkla kuličku chlupů, a ze skřípění na levoboku Leo soudil, že některá vesla byla vyražena z úchyťů nebo úplně polámana. To vysvětlovalo, proč se loď v letu nakláněla a otřásala a motor hvízdal jako astmatická parní lokomotiva.

V krku se mu zadrhl vzlyk. „Já nevím. Mám v tom zmatek.“

Dívalo se na něj až moc lidí: Annabeth (Leo ji *moc* nerad rozzlobil; ta holka ho děsila), trenér Hedge s chlupatýma kozlíma nohama, v oranžovém tričku s límečkem a s baseballovou pálkou (to ji musí tahat všude?), a ten nováček Frank.

Leo nevěděl, co si má o Frankovi myslet. Připadal mu jako dětský zápasník sumo, ale měl dost rozumu a neříkal to nahlas. Paměť měl zamlženou, ale i napůl v bezvědomí viděl na lodi přistávat draka – draka, který se proměnil ve Franka.

Annabeth si založila ruce na prsou. „Chceš říct, že si to ne-pamatuješ?“

„Já...“ Leovi bylo, jako by se pokoušel spolknout kostku mramoru. „Pamatuju, ale bylo to, jako bych se viděl zvenku. Nemohl jsem s tím nic dělat.“

Trenér Hedge zabušil palicí do paluby. Ve sportovním a s čapkou přetaženou přes rohy vypadal přesně tak jako ve škole Wilderness, kde celý rok v utajení pracoval jako učitel tělocviku Jasona, Piper a Lea. Podle toho, jak se trenér mračil, Leo málem čekal, že mu napaří kliky.

„Poslyš, kluku,“ spustil Hedge, „tos přehnal! Zaútočil jsi na Římány. Paráda! Super! Ale musel jsi ničit ty satelity? Zrovna jsem koukal na zápas v ringu.“

„Trenére,“ povzdechla si Annabeth, „co kdybyste zkontroloval, jestli tu něco nehoří?“

„Už se stalo.“

„Tak to zkuste ještě jednou.“

Satyr se odvrátil a něco si pro sebe mumlal. Dokonce ani Hedge nebyl takový blázen, aby Annabeth odporoval.

Klekla si vedle Lea. Šedé oči měla ocelové jako kuličková ložiska. Světlé vlasy jí volně padaly na ramena, ale Leo se tomu

neobdivoval. Netušil, odkud se berou ty vtipy o uhihňaných natvrdlých blondýnkách. Od té doby, co se s Annabeth seznámil v zimě v Grand Canyonu, když se k němu přihrnula s tím svým výrazem *Vydej mi Percyho Jacksona, nebo tě zabiju*, považoval blondýnky za zbytečně moc chytré a zbytečně moc nebezpečné.

„Leo,“ zkusila to klidně, „ošidil tě nějak Oktavián? Podvedl tě, nebo –“

„Ne.“ Leo by mohl zalhat a hodit to na toho pitomého Římana, ale nechtěl ten průšvih ještě komplikovat. „Je to šmejd, ale na tábor nestřílel. To já.“

Ten nový, Frank, se zakabonil. „Schválně?“

„Ne!“ Leo pevně zavřel oči. „No, ano... teda, nechtěl jsem to udělat. Ale zároveň jsem *cítil*, že se mi chce. Něco mě k tomu nutilo. Měl jsem uvnitř takové mrazení –“

„Mrazení.“ Annabethin tón se změnil. Řekla to skoro... vyděšeně.

„Jo,“ přisvědčil Leo. „Proč?“

Z podpalubí zavolal Percy: „Annabeth, rychle, potřebujeme tě tu.“

U všech podělanejch Olympanů, pomyslel si Leo. Jenom ať je Jason v pořádku.

Jakmile se Jason s Piper dostali na palubu, odvedla ho dolů. Rána na jeho hlavě vypadala dost špatně. Leo znal Jasona déle než všechny ostatní z Tábora polokrevných. Byli nejlepší kamarádi. Jestli to Jason nevydýchá...

„On to zvládne.“ Annabeth se zatvářila příjemněji. „Franku, hned se vrátím. Jenom... dej pozor na Lea. Prosím.“

Frank přikývl.

Pokud se Leo mohl cítit ještě hůř, bylo to zrovna teď. Anna-beth věřila římskému polobohovi, kterého znala asi tak tři vteřiny, víc než Leovi.

Když odešla, Leo a Frank na sebe hleděli. Ten kolohnát vypadal dost divně ve své prostěradlové tóze, šedé mikině s kapucí, v džínsech a s lukem a toulcem z lodní zbrojnice na rameni. Leo si vzpomněl, jak potkal Artemidiny Lovkyně – partu hezoučkových pružných holek ve stříbrném oblečení vyzbrojenou luky. Představil si, jak s nimi Frank skotačí. Ta vidina ho tak pobavila, že se mu skoro ulevilo.

„Takže,“ spustil Frank. „Ty se nejmenuješ Sammy?“

Leo se zamračil. „Co to má znamenat?“

„Ale nic,“ zavrtěl Frank rychle hlavou. „Jenom – ale nic. A to s tím střílením na tábor... Může v tom mít prsty Oktavián, nějakým kouzlem nebo tak. Nechtěl, aby se s vámi Římané dali dohromady.“

Leovi se tomu chtělo věřit. Byl tomu klukovi vděčný, že mu nic nevyčítá. Ale věděl, že to Oktavián nebyl. To *Leo* došel k balistě a začal pálit. Něco v něm vědělo, že je to špatně. Ptal se sám sebe: *Co to sakra dělám?* Ale stejně to udělal.

Možná zešílel. Napětí všech měsíců práce na *Argu II* ho nakonec položilo.

Ale na to nemohl myslet. Musel dělat něco užitečného. Musel si zaměstnat ruce.

„Koukej,“ nadnesl. „Měl bych si promluvit s Festusem a zjistit škody. Nevadilo by ti...?“

Frank mu pomohl vstát. „Kdo je Festus?“

„Kámoš,“ odpověděl Leo. „A taky se nejmenuje Sammy, pokud tě to zajímá. Pojď, představím tě.“

Bronzový drak našťestí nebyl poškozený. No, až na to, že v zimě přišel o všechno kromě hlavy – ale to Leo nepočítal.

Když se dostali na příď, hlava se otočila o sto osmdesát stupňů a podívala se na ně. Frank vyjekl a couvl.

„Ta věc je živá!“

Leo by se skoro rozesmál, kdyby mu nebylo tak mizerně. „Jo. Franku, tohle je Festus. Býval to úplně bronzový drak, ale měli jsme malou nehodičku.“

„Ty máš spoustu nehod,“ poznamenal Frank.

„No, někteří z nás se v draka neumějí proměnit, proto si musí sestrojít vlastního.“ Leo povytáhl obočí. „Zkrátka, oživil jsem aspoň hlavu jako figuru na příď. Je teď něco jako hlavní lodní komunikační rozhraní. Jak to vypadá, Festusi?“

Festus vychrlil kouř a vydal řadu skřípavých a vrčivých zvuků. Za posledních několik měsíců se Leo naučil tomuto strojnímu jazyku rozumět. Ostatní polobohové uměli latinsky a řecky. Leo ovládal skřípění a vrzání.

„Uf,“ přikývl Leo. „Mohlo to být horší, ale trup je na tom na několika místech zle. Vesla na levoboku se musí spravit, jinak nemůžeme plout plnou rychlostí. Potřebujeme materiál na opravu: božský bronz, asfalt, křídu –“

„Jako na psaní?“

„Vápenec, člověče, uhličitan vápenatý, používá se do cementu a do dalších – No, to je fuk. Jde o to, že loď nedoletí daleko, pokud ji nespravíme.“

Festus vydal další klapavý a skřípavý zvuk, kterému Leo nerozuměl. Znělo to jako *Aj-zuhl*.

„Jo... *Hazel*,“ rozluštil to. „To je ta kudrnatá holka, že?“

Frank polkl. „Je v pořádku?“

„Jo, je,“ přisvědčil Leo. „Podle Festuse se její kůň žene po zemi za námi.“

„Tak to musíme přistát,“ vyhrkl Frank.

Leo si ho prohlížel. „To je tvoje holka?“

Frank se kousl do rtu. „Jo.“

„Neříkáš to moc jistě.“

„Jo. Jo, jasně. Víím to jistě.“

Leo zvedl ruce. „Dobře, tak fajn. Problém je, že zvládneme jenom jedno přistání. Trup a vesla jsou na tom bídňě. Nezvedneme se znova do vzduchu, dokud to neopravíme, takže si musíme dát pozor a dosednout někde, kde bude všechen materiál.“

Frank se poškrábal na bradě. „Kde sebereš božský bronz? Ten v obchodě pro kutily nedostaneš.“

„Festusi, udělej průzkum.“

„On umí hledat božský bronz?“ podivil se Frank. „Je něco, co *nedokáže*?“

Leo si pomyslel: *Měl jsi ho vidět, když míval tělo*. Ale neřekl to. Moc ho bolelo vzpomínat, jaký býval Festus.

Zahleděl se přes příď lodi. Pod nimi ubíhalo údolí střední Kalifornie. Leo si nedělal velké naděje, že najdou všechno potřebné na jednom místě, ale zkusit se to muselo. Zároveň se chtěl co nejvíc vzdálit od Nového Říma. *Argo II* dokázala díky svému kouzelnému motoru zdolávat vzdálenosti rychle, ale Leo měl podezření, že i Římané znají nějaké magické způsoby cestování.

Schody za ním zaskřípaly. Vyšli po nich Percy s Annabeth a tvářili se zachmuřeně.

Leovi zaškobrtlo srdce. „Je Jason –?“

„Odpočívá,“ odpověděla Annabeth. „Stará se o něj Piper, snad se dá do pořádku.“

Percy si ho tvrdě změřil. „Annabeth říká, žeš *vděčně* střílel z té balisty.“

„Člověče, já – já nechápu, jak se to stalo. Je mi to moc líto –“
„*Líto?*“ zavrčel Percy.

Annabeth položila svému klukovi ruku na prsa. „Na to přijdeme pak. Teď musíme sebrat síly a udělat si plán. Jak to vy-
padá s lodí?“

Leovi se rozklepaly nohy. Pod Percyho pohledem mu bylo stejně, jako když Jason povolal blesk. Mravenčila mu kůže a všechny instinkty na něj křičely: *Schovej se!*

Vylíčil Annabeth škody a popsal zásoby, které potřebují. Když mluvil o něčem, co se dalo spravit, bylo mu líp.

Zrovna naříkal nad božským bronzem, když se Festus roz-
hučel a rozvřel.

„Paráda.“ Leo si oddechl úlevou.

„Co je paráda?“ zeptala se Annabeth. „Mně by se teď nějaká *paráda* taky hodila.“

Leovi se povedlo usmát. „Všechno potřebné máme pohromadě. Franku, co kdyby sis zahrál na opeřence? Zaleť dolů a řekni své kámošce, že se sejdem u Velkého solného jezera v Utahu.“

Dostali se tam, ale příjemné přistání to nebylo. S poškozenými vesly a roztrhanou přední plachtou Leo taktak zvládl kontrolovaný pád. Ostatní se připoutali dole – až na trenéra Hedgea, který si nedal říct, svíral přední zábradlí a povykoval: „Johohó! Tak pojď, jezero!“ Leo stál na zádi a řídil loď, jak nejlíp uměl.

Festus skřípal a hučel varovné signály, které se přenášely palubním telefonem na zadní palubu.

„Já vím, já vím,“ přikyvoval Leo a zatínal zuby.

Neměl moc času vnímat krajinu. Na jihovýchodě se v podhůří horského pásma choulilo město a v odpoledních stínech vypadalo modře a fialově. Na jihu se táhla rovná pouštní krajina. A přímo pod nimi se jako hliníková fólie lesklo Velké solné jezero, břeh lemovaly bílé saliny, které Leovi připomínaly snímky Marsu.

„Držte se, trenére!“ houkl. „Tohle bude bolet.“

„Já jsem se pro bolest *narodil!*“

ŠPLOUUUCH! Přes příd' se přelila vlna slané vody a promočila ho. *Argo II* se nebezpečně naklonila na bok, pak se srovnala a rozkolébala se na jezeře. Stroje zahučely a vzdušná vesla, která ještě fungovala, se proměnila ve vodní.

Tři řady mechanických vesel se ponořily do vody a začaly je pohánět vpřed.

„Dobrá práce, Festusi,“ pochválil draka Leo. „Odnes nás tamhle k jižnímu břehu.“

„Jo!“ Hedge máchl pěstmi do vzduchu. Byl promočený od rohů po kopyta, ale šklebil se jako bláznivá koza. „Ještě!“

„No... třeba až pak,“ ušklíbl se Leo. „Hlavně zůstaňte na palubě, jo? Můžete držet hlídku, kdyby – no, víte, kdyby nás jezero chtělo nějak napadnout nebo co.“

„Jasan,“ slíbil Hedge.

Leo zazvonil na znamení konce pohotovosti a zamířil ke schodům. Než se tam dostal, otřásl lodí hlasitý dusot. Na palubě se objevil světle hnědý hřebec s Hazel Levesqueovou na hřbetě.